

Chiều ngày 25-6 HB9 (2009):

Sau khi bài viết đã được đăng trên Trang TTĐT. Hội Nhà văn Việt Nam:

<http://hoinhavanvietnam.vn/News.Asp?Cat=&SCat=35&Id=1468>

TÔI ĐIỀU CHỈNH THEO SỰ PHẢN HỒI CỦA NHÀ THƠ LÂM THỊ MỸ DẠ (*):

Không dám cam đoan thông tin sẽ được thuật lại ngay đây là sự thật, nhưng tôi có nghe phong thanh đầu đó, người thơ Lâm Thị Mỹ Dạ có một người cha **do hoàn cảnh** đã **phải** lìa bỏ mẹ con của người thơ để đi xa, **rồi cũng do hoàn cảnh, nên phải cách xa** biên biệt, từ thuở nào đã mịt mù, **mờ nhòa** dấu vết trong kí ức của đứa bé là Lâm Thị Mỹ Dạ bây giờ. Người thơ là đứa con gái độc nhất của người mẹ khổ đau, nhẫn nại với một nghị lực, sức chịu đựng phi thường và giàu lòng bao dung đó. Hình như người thơ không muốn cuộc đời của mình sẽ lặp lại bi kịch của mẹ, **cho dù bi kịch ấy là ngoài ý muốn của người cha**. Vì vậy, điều quan tâm đau đáu, đến mức vượt ngưỡng, so với các cô gái cùng thời khác: người yêu dấu đồng thời là người chồng tương lai phải là một người tốt. Có lẽ thế. Và trước hết, ở người thơ này, tốt là thủy chung (**và không có gì có thể chi phối được cuộc sống thủy chung chồng vợ**), tốt còn là hiếu đạo, biết đùm bọc không những người thơ mà còn cả người mẹ của người thơ nữa.

() Một đoạn trong bài. Tôi nhấn mạnh (strong) những chữ thêm vào để dễ phân biệt.*

XIN THÀNH THẬT CÁO LỖI.

Trần Xuân An
18:26, ngày 25-6 HB9 (2009)